

STORA SMÅ SANNINGAR

LIANE MORIARTY

Stora små sanningar

ÖVERSÄTTNING ANNA STRANDBERG

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

TIDIGARE UTGIVNING

Tre önskningar, 2005

Öppnas i händelse av min död, 2015

Stora små lögner, 2016

Andras vänner, 2017

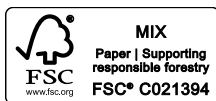
En annan Alice, 2018

Nio främlingar, 2019

Din stora kärlek, 2020

Äpplet faller inte, 2022

Ena stunden här, 2025

Albert Bonniers Förlag

Box 3159, 103 63 Stockholm

www.albertbonniersforlag.se

info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-081595-0

COPYRIGHT © Liane Moriarty, 2026

ORIGINALET TITEL Big Little Truths

ÖVERSÄTTNING Anna Strandberg

OMSLAG Ingrediensen AB

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026

Till Ber och Di

Små barn, små bekymmer.
Stora barn, stora bekymmer.

»Historien kommer att vara snäll mot mig,
för jag har för avsikt att skriva den.«

*Citat som ofta och felaktigt
tillskrivs Winston Churchill*

Författarens kommentar

Om Winston Churchill

Ovanstående berömda citat från Winston Churchill är enligt International Churchill Society felaktigt återgivet. Vad Churchill faktiskt sa var: »För min del anser jag att det kommer att ses som mycket bättre för alla parter att lämna det förflutna åt historien, i synnerhet som jag har för avsikt att skriva den historien själv.« Jag använde det mer kortfattade citatet eftersom jag själv föredrar det och har fått lära mig av min pappa att »aldrig förstöra en bra historia med fakta«. Pappa var utan tvekan påverkad av ett annat berömt citat: »Låt aldrig sanningen komma i vägen för en bra historia«, som har tillskrivits Mark Twain, även om det inte heller finns något bindande bevis för att Twain någonsin sa detta, vilket ytterligare stärker tesen.

Om HBO-serien

Efter att *Stora små lögnar* hade getts ut blev boken omarbetad till en populär HBO-serie, i vilken man flyttade historien från Sydney till Kalifornien. Det fanns mycket mer pengar, glamour och sex i tv-serien än i boken. Av naturliga skäl blev det en del förändringar, och vissa personer, exempelvis Madelines son Fred, försvann helt och hållet. *Stora små sanningar* är en fortsättning på boken, inte tv-serien. Den följer bokens handling. Vi befinner oss i Pirriwee, inte Monterey, Fred existerar och Madeline har aldrig haft en affär med någon.

Jag skulle däremot inte vara uppriktig om jag låtsades som

om tv-bearbetningen inte har påverkat den här romanen. Exempelvis har Renata en relativt liten roll i den första boken, men Laura Dern var så fantastisk i den rollen att jag inte hade något annat val än att ge Renata en mer framträdande plats i *Stora små sanningar*.

På samma sätt spelades Celestes svärmor så utsökt av den enastående Meryl Streep i andra säsongen av *Stora små lögner* att den här boken helt enkelt måste ge Mary-Louise en huvudroll, fast i en australiensisk version av henne. Jag kommer att vara evigt tacksam för insatserna från alla otroligt begåvade personer som medverkade i att överföra *Stora små lögner* till den filmatiserade versionen.

Med detta sagt, om du aldrig har sett tv-serien eller läst *Stora små lögner*, eller om du läste boken för så länge sedan att du inte minns mycket av den, så gör det inget. *Stora små sanningar* är en uppföljare (den första uppföljare jag någonsin skrivit till en roman) men det fungerar lika bra att läsa den som en fristående roman.

Okej, nu ska jag sluta prata.

KAPITEL ETT

Kl 9.22, dagen D

Det var en nästan vindstilla vårmorgon på Pirriwee-halvön norr om Sydney. Ljusbula akacior kantade den slingrande kustvägen. Jakarandaträden blommade frodigt lila mot en molnfri blå himmel. Fågelungar pep förtjusande i sina bon. En beskyddande flöjtkråka, på sin vakt mot potentiella rovdjur, svepte ner som en projektil mot hjälmen på en oskyldig cyklist.

Morgonrusningen pågick fortfarande på det älskade strandkaféet Blue Blues, men på själva stranden var det tomt. En liten hund rusade fram på den platta, fasta sanden, tätt följd av sin skuldmedvetna ägare som bar kopplet i handen. Surfbetingelserna var »rena och toppiga vågor«. De flesta dyningarna kom österifrån.

Ett litet antal gråhåriga surfare satt grensle över sina surfbrädor och skuggade ögonen för att betrakta en flock hoppan- de och dykande delfiner som avtecknade sig som en rad noter på ett notblad längs horisonten. Bara ett stycke längre bort, där surfarna inte kunde se dem, vägledde en val sin bångstyriga förstfödda kalv längs den rutt utanför kusten som kallades Knölvalsvägen.

I Pirriwees strandpark satt en grupp nyblivna mammor i skräddarställning på picknickfilar, vaggade sina nyfödda barn och beklagade sig över sovtider, medan en grupp av traktens seniorer tränade tai chi intill, målade osynliga regnbågar i luften, log mot de små barnen och mindes sina egna.

Då plötsligt: ett hastigt utbrott av ljud och rörelse.

Trampet av fötter som galopperade fram som kapplöpningshästar.

De nyblivna mammorna tryckte sina barn mot bröstet när en flock tonåringar rusade genom parken.

Kanske inte precis en flock. De var ju inte *vargar*, och de var bara sex stycken: tre flickor och tre pojkar. Det bara kändes som om de var fler. Deras ben var så långa. Deras känslor verkade ta så mycket plats. De skenade ner för betongtrappan och ut på stranden, där de kastade sig ner i sanden under galltjut, som om de hade undkommit en fara eller brutit ett osynligt målsnöre. De var tomhänta med undantag för en av pojkarna som höll en bärbar dator tryckt mot bröstet. En av dem brast i gråt, eller om det var skratt. Det var svårt att avgöra. Det verkade inte omöjligt att de var fulla.

Den high school där de här eleverna gick, och där de borde ha befunnit sig så här dags, låg tio minuter bort ovanför backen till stranden. Elever strömmade larmande ut ur klassrummen som när en publik försöker lämna en konsertlokal. De trängdes i korridorer och trappor. Det var »skärmfri tisdag«, så alla försökte dölja sin mobilanvändning.

Mrs Lottie Wang, Pirriwee Highs skolsekreterare och chefsassistent till skolans rektor, satt vid rektorsexpeditionens disk och sorterade posten.

Hon öppnade ett stort gult kuvert adresserat med svart tuschpenna till rektorn, dr Ferdinand Seawright, som hon kunde höra i rummet intill, där han talade högt med sig själv medan han skrev på sin stationära dator, vilken uppenbarligen inte föll inom kategorin »skärm«.

Det här var dr Seawrights första år på skolan och Lottie hade ännu inte hunnit vänja sig vid hans egenhet att tala högt medan han skrev, som om han dikterade orden till sig själv.

»Återigen ... börjar mitt ... tålamod ... tryta«, sa han.

Mitt också, tänkte hon.

»Föräldrar måste ... inse att ... det här uppförandet inte tolereras ... det här uppförandet är *förbjudet* i Pirriwee High Schools uppförandekod«, sa han.

Lottie suckade.

Det gula kuvertet innehöll en vit förpackning i styrenplast, lite mindre än förpackningen till en mobiltelefon.

Hon använde spetsen på en sax för att skära igenom tejen som höll samman de två ihopsatta halvorna och drog isär dem.

»Usch!« Hon ryggade tillbaka.

En naturtrogen kopia av ett mansfinger, komplett med några svarta hårstrån och en snyggt filad nagel, låg placerad i ett utskuret rektangulärt hål i den undre halvan av förpackningen. Så onödigt och otrevligt och dåligt för miljön! Det var inte klokt vad företag hittade på för att väcka uppmärksamhet med sina direktreklamkampanjer!

Hon letade efter ett följebrev, som hon förväntade sig skulle ha något »fyndigt« budskap typ *Peka ut ett nytt vägval för era elever*.

Anna Kennard, huvudlärare i naturvetenskap, dök upp vid hennes disk. »Förlåt att jag tjarar så här, Lottie, men jag behöver verkligen förteckningen över ... « Hon hejdade sig. »Vad är det du har där?»

Lottie log upp mot henne. »Åh, det är bara någon reklam-grej. Det ser nästan ut som ett riktigt, tycker jag.«

»Får jag se på det?»

Lottie räckte henne förpackningens underhalva. Anna vände den upp och ner och fingret föll ut. Det var hårt inlindat i plastfolie och noga förseglat som en skollunchsmörgås.

Anna lossade försiktigt plastfolien och vecklade upp den. Hon skakade lite på den. Fingret rullade sakta ut och lade sig på sidan.

Anna tog en penna från burken märkt *Rena pennor* som stod på receptionsdisken, höll den upp och ner och petade provande på fingret.

Det var mjukt, lite marmorerat, med stänk av torkat blod vid knogen.

»Det där är ett finger från en människa«, konstaterade Anna och hon drog upp bluskragen för att täcka över näsan.

»Det luktar.«

»Nej.« Lottie sköt tillbaka sin stol, bort från disken. »Det är inte möjligt.«

»Utan någon som helst tvekan«, sa Anna. »Det är ett riktigt finger.«

Lottie gav ifrån sig ett gällt skrik. Hon ställde sig upp och började svaja. »Jag mår illa.« Hon hade lågt blodtryck.

»Sätt dig«, sa Anna förnuftigt.

»Vad händer här?« Dr Seawright dök upp från sitt arbetsrum precis i tid för att fånga upp Lottie med ett grepp under armarna. Anna skyndade in bakom disken och de lade henne varsamt ner på golvet. Dr Seawright vände bort blicken medan Anna drog ner Lotties kjol över hennes knän.

Det hördes en försynt, dov hostning och de tittade upp och fick se en femtonåring med polisonger som höll i ett rött uppförandekort.

»Du får komma tillbaka lite senare, Ruben«, sa dr Seawright. »Mrs Wang mår inte bra.«

Han utgick ifrån att Rubens enfaldiga min hade att göra med åsynen av mrs Wangs knän. Anna Kennard var inte medveten om att Ruben hade bevittnat hur hon petade på det mänskliga fingret och bad honom därför inte hålla tyst om vad han sett, även om det förstås inte hade tjänat något till. Han var en social varelse. Hans pappa var en framstående radiojournalist, så Ruben visste hur man skulle leverera en nyhet utan att hemfalla åt sensationslystnad eller utbrodering.

Den här nyheten behövde inget av detta.

Inom en timme var alla på skolan informerade om att någon hade skickat ett avskuret finger till rektorn. Eventuella tvivel

på sanningshalten i Rubens historia upphörde när en polisbil sågs köra in på besöksparkeringen.

Telefonerna över hela Pirriwee-halvön vibrerade extatiskt med *pling-pling*:et i föräldrarnas Whatsapp-grupper. Det här var omtänksamma, engagerade, aktivt deltagande föräldrar, av vilka många skulle ha kunnat låta sina barn gå i privatskolor men hade valt att inte göra det av hedervärda ideologiska skäl, vilket därmed berättigade dem till VIP-behandling för att de inte spenderade de pengar de mycket väl haft råd att spendera. Allt de begärde var transparens. Om ett avskuret finger hade skickats till skolan borde de utan dröjsmål bli informerade om det.

Deras barn var samtidigt euforiska över detta makabra avbrott i sin skoldag, även om några kände sig illamående och eleverna på dramaprogrammet, som upplevde saker djupt känslomässigt, grät och svimmade, eller gjorde sitt bästa för att svimma.

Det var en av de där dagarna under barndomen som var-enda elev skulle minnas: den där soliga vårdagen när någon gav skolans rektor fingret.

MÖTESUTSKRIFT FRÅN ELEVSAMTALSSTÖD I TRYGG MILJÖ
SAMTALSLEDARE: BRENDA MOORS-CHARLES
PRIVAT OCH KONFIDENTIELLT

Hej! God morgon och välkomna! Tack för att ni kommit hit! Jag heter Brenda Moors-Charles. Långt namn att komma ihåg, jag vet, så ni kan bara säga Brenda! Jag är från Elevsamtalsstöd i trygg miljö och jag vill att ni ska veta att det här verkligen är en »trygg miljö«. Ni behöver inte censurera något för min skull! Allt vi diskuterar här kommer att hållas konfidentiellt. Ja, jag vet att ni allihop har talat med polisen om det som hände i förra veckan ...

JOSH: Dagen D.

Ursäkta ... Dagen D?

ZIGGY: Vi kallade det för dagen D med tanke på Winston Churchill. Vi hade valt honom för vår historiedokumentär, eftersom han verkligen passade in på temat »missförstådda historiska gestalter«. Å ena sidan besegrade han Hitler, men ...

AMABELLA: Om vi hade fortsatt hålla oss till Winston skulle vi väl inte sitta här i dag?

ZIGGY: Uppenbarligen inte.

MAX: Jag såg det aldrig.

Vad var det du aldrig såg?

MAX: Fingret. Ruben fick se det.

Okej. Det är ju ... ja, innan vi diskuterar det där, eh ... den där kroppsdel ... kanske vi skulle backa bandet lite? Kanske börja från allra första början? Som jag förstår det var era föräldrar ...

CHLOE: Snälla, skyll inte nåt av det här på våra föräldrar. De visste inte nånting om nånting.

SKYE: Skyll i synnerhet inte på Chloes föräldrar.

AMABELLA: Alla våra föräldrar har varit väldigt upptagna med annat det här året. De har haft mycket att tänka på. Sina jobb, sina skatter, sina hushållsapparater, sina skilsmässor, sina ögonlock ...

Ursäkta, sa du ögonlock?

AMABELLA: Jag tror att de kanske börjar hänga? Och att det är ett problem? Dessutom har det varit mycket klimakterium på gång.

SKYE: Vilket orsakar »hjärndimma«. Eftersom östrogen-nivåerna sjunker. Medan vår östrogennivå ...

AMABELLA: ... och det har hänt en del tragedier. Min mormors död, till exempel.

Jag beklagar verkligen att din ...

AMABELLA: Det är ingen fara, Brenda, jag sörjer henne inte. Hon var den av mina mor- och farföräldrar jag tyckte minst om.

SKYE: Det har varit några som fyllt jämnt också, så jag tror att alla föräldrar har tänkt mycket på sin egen dödlighet, du vet, vad är egentligen meningen med mitt liv, såna saker.

CHLOE: Det tar evigheter för dem att återhämta sig efter fester. Deras baksmällor är så dramatiska.

SKYE: Det är för att deras kroppar inte kan metabolisera alkohol längre. Stackarna.

Jo, jag vet, det kan vara svårt för oss, men låt oss börja från början ...

ZIGGY: Ja, det skulle väl i så fall vara Chloes mammas femtioårsfest.

CHLOE: Det känns som om det var för hundra år sen.

SKYE: Det var, typ, för åtta månader sen, men det känns som flera år.

AMABELLA: Det har varit en turbulent tid, Brenda.

KAPITEL TVÅ

Madeline

På sin femtioårsdags morgon vaknade Madeline Martha Mackenzie till höjda, arga röster och satte sig genast upp i givakt som en elitsoldat. Hon vek undan täcket med en enda snabb rörelse och svängde benen över kanten, redo att kasta sig in i familjebråket. Hon skulle avgöra vem som hade rätt eller fel, vem som behövde be om ursäkt, torka upp efter sig eller lämna tillbaka det de tagit.

Men hennes femtioåriga vänsteraxel var inte med på noterna.

Smärtan var så överväldigande att hon föll bakåt som om hon hade blivit skjuten. Huvudet dunsade hårt mot den ergonomiska kudden. *Åh, jämmmer.*

Hon hade aldrig hört talas om begreppet »frozen shoulder« förrän hon nyligen fick diagnosen.

»En frusen axel låter påhittat«, hade hon sagt till sin fysioterapeut som förklarat att det kunde ta upp till ett *år* innan hennes axel hade »tinat«. Hon satt på undersökningsbritten medan han – muskulös, ung, ofrusen – satt på en låg stol med hjul som tillät honom att förflytta sig fram och tillbaka mellan henne och sin andra patient, en äldre man som gick på rehabilitering efter en knäledsoperation.

»Det är i högsta grad på riktigt, och väldigt vanligt hos medelålders kvinnor«, sa han utan att titta på henne, medan han hade fullt upp med att göra anteckningar på sin skrivskiva, stryka henne från sin lista, nöjd med allting hos sig själv: sin

ungdom, sitt hår, sina hormonnivåer, sina planer för fredagskvällen. »Min mamma hade det för ett par år sedan. Hon är återställd nu.«

Det här var ett nytt, ovälkommet fenomen. Yngre människor förde hela tiden sina mammor på tal, som om det var ett sätt att anknyta till henne, som om hon var i samma ålder som deras mamma, vilket hon, även om hon var det, inte behövde veta. Hon hade från början planerat att dessutom berätta för honom om den plågsamma bultande smärtan i sin vänstra stortå, men nu brydde hon sig inte om det. Han skulle kanske ha rekommenderat någon typ av fula fotträta skor som hans mamma brukade använda. Han skulle kanske till och med ha använt *de där orden*.

»Det där är hallux valgus«, hade Renata sagt på pilatesen förra tisdagskvällen.

»Det är det inte *alls*«, sa Madeline medan hon ytterst försiktigt placerade sig i position för plankan. Då visste hon ännu inte om sin frozen shoulder. Hon trodde att smärtan i axeln var ännu ett av symtomen på medelålder som skulle gå över av sig självt och ersättas av något annat. Alla dessa små krämpor visade sig alltid vara ingenting, utom när de plötsligt var något, och då blev man förebrådd för att man inte hade låtit undersöka dem tidigare. Hela hennes kropp protesterade mot plankan. En kakofoni av smärta: hennes axel stönade, hennes tå vrålade, hennes magmuskler sa: *inte det här igen, det fungerar ju inte ens*.

»Min mamma har det«, sa Renata, och hennes plankan var lika hård och orubblig som hennes åsikter. »Det har Oprah också. Du är i gott sällskap.«

»Jag har inte hallux valgus«, sa Madeline. Hon pressade ner underarmarna mot golvet och såg hur gymmets polerade, gyllene golvbrädor blev suddiga för hennes blick. Man får lida pin om man ska bli fin, men för guds skull, hon fick ju tårar i ögonen på riktigt av det här.

»Våra fötter blir bredare när vi åldras«, sa Renata.

»Min fötter blir inte *bredare*«, sa Madeline.

»Det är vad som händer. Min mammas fötter blev dubbelt så breda«, sa Renata.

»Jag har jävligt smala fötter«, sa Madeline.

»Sluta med det där, ni två«, bad Celeste, som gjorde plankan på andra sidan om Madeline. »Få mig inte att skratta. Min bäckenbotten klarar inte det.«

»Det finns ingenting lustigt med hallux valgus«, sa Renata bistert. »Det är obotligt.«

»Te med gurkan kan hjälpa mot inflammationen«, sa Bonnie, som låg på sin vanliga plats, bredvid Celeste, närmast det öppna fönstret. »Jag tar med lite i nästa vecka.«

Bonnie hade talat med sin vanliga, lite frånvarande röst, som om hon låg platt på rygg på en badhandduk i stället för i plankställning, för hon var yogalärare, och hon tränade pilates bara för att få umgås med sina vänner. De förlät henne för hennes magmuskler, på samma sätt som de storsint översåg med hennes oförmåga att tala illa om någon. Bonnie var så trevlig och Madeline älskade att älska henne. Hon fejkade det inte ens. Att älska sin exmans unga, nya fru var ett tecken på hög emotionell intelligens.

Självklart klarade hon inte att tillbringa *för* mycket tid tillsammans med henne. Det fanns gränser.

»Bara tjugo sekunder till«, sa deras tränare. »Det längsta en kvinna har hållit plankan är över fyra timmar! Ni klarar svåra saker, mina damer!«

Några ändlösa sekunder gick medan damerna klarade svåra saker.

»Dags att *knipa*«, kommenterade Renata.

»Knipa?« frågade Celeste.

»Jag tror att det är vad min bäckenbottenapp kallar det«, sa Renata. »Man måste ta hand om sin bäckenbotten. Jag ska skicka dig länken.«

Celestes plankor hade börjat säcka ihop vid det laget, vilket gav Madeline tillstånd att avsluta sin också.

Jane, på andra sidan om Madeline, hade skrattat och svurit, men lyckades hålla ut i ytterligare några imponerande sekunder eftersom hon fortfarande var i sin fria och lediga trettio-plus-ålder.

Ibland kändes det som om Jane och Bonnie hade gjort det med flit: listigt ransonerat tiden och lagt undan alla de där extra åren för att kunna ta fram och använda dem när de själva ville.

Celeste, som var äldre än Madeline, bar upp sin ålder som en vacker florstunn själ passande för ett utomhusbröllop på Fiji. Madeline, å andra sidan, bar sin ålder som en pladdrande apa med de håriga små armarna lindade runt hennes hals.

Renata var lika gammal som Celeste, men hon vägrade att bära någon ålder över huvudet. Hon rasade mot den som om den varit undermålig kundservice.

Fysioterapeuten hade sagt åt Madeline att hon fortfarande kunde hålla på med pilates och beach bootcamp-träningen på stranden, och faktum var att hon borde fortsätta med båda eftersom träning var viktig för hennes frozen shoulder. Hon måste bara »träna inom sina smärtgränser«. Han sa också att hon inte borde försöka med något nytt. »Fyrtio-plussare som försöker sig på nya sporter har *hundra procents risk att skada sig*«, påstod han.

»Men det kan väl inte stämma?« protesterade Madeline, men han hade redan spänstigt sparkat iväg sin stol för att prata med den äldre mannen.

Nu betraktade hon solskenet som lyste upp hennes sovrumstak och kved. Hon hade aldrig trott på att lida i tysthet. Hon mindes den där lilla rätten till förlossningsläkare som sagt åt henne att »lugna ner sig« när hon födde Abigail. Den här smärtnivån var upprörande, grym, verkligen oförsonlig, den var ... på väg att börja avta. Precis som värkar, faktiskt,

bortsett från att ingen skulle räcka över en skrämmande, utsökt liten baby efteråt.

Hon lyfte huvudet från kudden. Inga fler höjda röster. Vad det än hade varit så hade Ed löst det. Det hade inte funnits någon anledning för henne att störta sig upp. Det var bara gammalt muskelminne från när barnen var små och det fanns så många fler människor i huset (bara två personer till, men de var så högljudda personer) och hon verkligen hade känt sig behövd. Ed och Chloe bråkade förmodligen över tillagningen av hennes födelsedagsfrukost. *Snälla, inte pannkakor*. Hennes klänning till kvällens fest var en figurnära modell och hon ville se fantastisk ut på fotona. Ed hade blivit så mager på sistone. Hade han i hemlighet börjat ta någon viktminskningsmedicin? Det kändes som om det bara var för några månader sedan som han hade klappat sig på magen och sagt: »Kanske borde gå ner några kilon«, och sedan *gjorde* han bara det. Det var allt en man behövde göra: *bestämma* sig för att gå ner i vikt.

Kanske hade Ed fått slita upp Chloe ur sängen: *Upp med dig nu, det är mammas födelsedag!* Han var inte så bra på att hantera Chloes humörsvägningar. Ena dagen var deras yngsta dotter en gullig, fnittrig, lockhårig älva i rosa sidenpyjamas, en solstråle i deras tillvaro, som lärde dem ny musik, ett nytt språk, nya sätt att tänka, och nästa dag: en ilsket blängande, kutryggig ligist klädd i sin brors gamla svarta huvtröja, orättvist behandlad och missförstådd, dömd att vistas i detta miserabelt illa utrustade hushåll för ett brott hon inte hade begått. »Varför finns det aldrig nån mat här hemma?« Deras definitioner av »mat« skilde sig åt. »Varför är ni två så elaka?« Deras definitioner av »elak« skilde sig också åt. Den mordiska min som fördunklade hennes vackra ansikte var lustig men man fick aldrig, aldrig någonsin skratta. *Sök inte direkt ögonkontakt med en premenstruell tonåring*. Det här var inte den första kamp Madeline utkämpat. Ändå fick man säga att hennes yngsta dotter bjöd ett tufft motstånd.

»Vad har jag gjort?« frågade Madeline ibland, ömkligt, medveten redan när hon sa det om att det var fel sak att säga. Den idealiska tonårsföräldern hade inga känslor, ingen personlighet, tillät sig aldrig att sjunga, dansa (åh, herregud, det säger sig ju självt), nysa, skratta, tala för högt ute bland folk, råka lämna mobilen med ljuset på (Vad är det med dig, mamma, stäng av det!) eller kläcka ur sig pinsamma, självförringande ansträngda skämt om hur skämmiga de var för sin avkomma.

»Åh, men herregud, mamma, kan du sluta? Allting handlar inte om dig!«

Den senaste gången Chloe hade sagt det höll Madeline på att stryka hennes skoluniform och det påpekade Madeline naturligtvis, med visst eftertryck. Uppenbarligen utgjorde det bara ytterligare bevis för att Chloe hade rätt, för Chloe *brydde* sig inte ifall hennes uniform var skrynklig: Madeline strök Chloes uniform enbart för att hon ville framstå som en bra mamma.

Tonårsbarn känner sina föräldrars svaga punkter. »Du är inte så rolig som du själv tycker att du är, pappa«, sa Chloe till Ed.

»Åh, *självklart* är du så rolig som du tycker att du är, älskling«, tröstade Madeline, när stackars Ed verkade lite bedövd av sin dotters förakt, och hon påminde honom om hur Abigail hade varit vid samma ålder. Hon undrade om Ed var mer tunnhudad nu när han var äldre (och bokstavligen tunnare!), eller om Chloe hade mer makt att såra hans känslor därför att hon var hans biologiska dotter och inte hans bonusdotter, och hans förväntningar på respekt och ovillkorlig kärlek därför var högre.

Kanske hade Madeline också blivit känsligare. Hon kände sig faktiskt märkligt skör ibland, och det var inte ett ord hon någonsin skulle ha använt för att beskriva sig själv.

Eller kanske var det bara det att dynamiken mellan dem

alla tre hade förändrats nu när Chloe var det enda barnet som fortfarande bodde hemma.

»Snälla, kan inte ni två bara titta på nåt annat?» hade hon sagt vid middagen i går kväll.

Hon och Ed hade utbytt beklagande leenden. De hade aldrig haft en relation utan att ett barn var med. Abigail hade varit med på deras *bröllopsresa*. Det var meningen att Nathan skulle se efter sin dotter men någonting dök upp. Självklart gjorde det det. Hennes exman var osvikligt svekfull på den tiden.

Madeline tänkte: Vad händer när Chloe också har flyttat och det bara är vi två? Det kommer att bli så tyst! Kanske tråkigt? Kommer det att vara jättebra? Kommer vi att få en nytändning? Visst. Det känns ju troligt. Eller kommer vi inte ha något att prata om? Kommer vi att skiljas på grund av att jag inte står ut med ljudet av den där torrhostan?

Den envisa förkylningen var inte Eds fel. En torrhosta gjorde inte en person mindre älskansvärd. Det var bara det att hon skulle älska honom mer när den äntligen var över.

Hennes mobil plingade på nattduksbordet och hon sträckte sig försiktigt efter den. Det var hennes gulliga mellanbarn, Fred. Grattis på 50-årsdan, mamma. Älskar dig. Ha så jättekul i kväll! Han levde sitt drömliv, studerade »flödesekonomi« på ett amerikanskt college. Han föreföll märkligt trollbunden av detta rimligen oinspirerande ämne. Han hade kommit ihåg hennes födelsedag! Nåja. Eller han *kanske* hade gjort det. Det troligaste var att Ed hade messat honom: Skicka en hälsning till mamma, gubben. Hennes mobil plingade igen med en bild på något hudliknande och blekt som under en skrämmande sekund såg pornografiskt ut (hade han råkat skicka ett sex-sms till sin mamma?) men som gudskelov visade sig vara en närbild på en bit tillagat kycklingbröst med kommentaren: Tillräckligt stekt?

Hon förstörde bilden med fingertopparna för att ta en närmare titt. Det såg okej ut men hon skrev tillbaka: Ge det en

minut till. Hon föredrog att han åt överstekt kyckling än blev sjuk av salmonella på andra sidan jordklotet.

Hon lät mobilen ligga kvar på bröstet i förväntan på nästa födelsedagshälsning och vred lite på huvudet för att se morgonhimlen utanför fönstret. Det gladdde henne att den var blå och molnfri, som himlen i ett barndomsminne. Det hade varit en obehagligt klubbig och svettig sommar. I flera veckor hade hon vaknat till tryckande gråmulna himlar och känslan av att vara på randen till någon ospecifik men katastrofal händelse. Var det helt enkelt en permanent känsla hon måste utstå nu? På grund av ny teknologi? Dygnet runt-flödet av nyheter? Förklimakteriet: perimenopausen?

»Är du peri?« hade Samantha Fisher frågat glatt i kaffekön på Blue Blues häromdagen, och av någon anledning hade Madeline tyckt att hon sa *Perry* och det sög till av obehag i magen när hon hörde hans namn.

Hon blev generad över sin kraftiga reaktion. Celestes man hade varit död i tio år och *Madeline* hade ingen rätt att vara traumatiserad över hans minne.

Självklart var hon i förklimakteriet. Nästan varenda kvinna hon kände förde en kamp med sina hormoner på något sätt, och klimakteriet diskuterades öppet i media nuförtiden, typ *väldigt* mycket, vilket var bra men också en aning . . . invasivt? Ibland fick hon lust att säga: Sch, det räcker nu, vi vill inte att männen ska höra om det, det är inte särskilt . . . tjustigt.

Alla måste ju ändå hålla med om att det var rätt fantastiskt att samtidigt behöva hantera egna hormonella förändringar, föraktfulla tonåringar och åldrande föräldrar. Varför måste det vara så gräsligt att vara kvinna? Bara för att Eva gav Adam det där äpplet? Karl'n var förmodligen hungrig. Det var alltid kvinnans lott att se till att alla fick något att äta.

Hennes mamma hade sagt åt henne att klimakteriet inte var något att hetsa upp sig över, och att när hon själv var i femtioårsåldern hade hennes mens bara blivit lindrigare och

lindrigare och sedan till slut tonat bort helt och hållet, som en stilla solnedgång. Madeline hade sett fram emot sin egen solnedgång, men det som hände var det motsatta. Hennes menstruationer var numera som naturkatastrofer, så oacceptabelt rikliga att hon inte kunde gå hemifrån under andra dagen. »Hypermenorré« sa dr Cushman med en medkännande rysning. »Om det fortsätter så här kan vi titta på någon medicinering. Förresten, jag har tänkt att jag skulle fråga dig, har du varit i Kroatien?« De hade fortsatt att vara rikliga men hon hade inte kommit sig för att boka ett återbesök hos dr Cushman. Det blev bara ytterligare en sak på att-göra-listan. Ytterligare en sak i det ändlösa underhållsarbetet: fixa sin frozen shoulder, släta ut de där tunna rynkorna, få bukt med livsdramat, gå till en tandhygienist. Tänk om man bara kunde byta in sin kropp som en gammal bil som börjat kosta mer i månaden för reparationer än den var värd.

Nåja. Hon tänkte inte slösa tid under sin femtioårsdag med att tänka på den där jävla Perry White eller på den där jävla perimenopausen. I kväll skulle det bli underbart. Visst skulle det väl det? Fanns det en hemlig del av henne som önskade att hon bara kunde få stanna hemma på soffan och titta på en film? Vad i *helvete*? Nej! Hon älskade fester. Hon var en partypingla!

Hon var inte van vid att vara så här osäker och tvivlande. Men på senaste tiden hade hon i hemlighet känt det som om hon höll på att tappa kontrollen över ... vad? Över sitt liv? Över allting: från trånga parkeringsfickor till programuppdateringar. Det sas att man brukade bry sig mindre om vad folk tyckte ju äldre man blev, men Madeline undrade om hon inte hade haft mer självförtroende i fyrtioårsåldern. Hon uppförde sig fortfarande som om hon var den där kända Madeline, men ibland vaknade hon på natten med hjärtklappning och gick igenom allting hon hade sagt den dagen och ifrågasatte vartenda beslut hon tagit.

»Jag bara älskar din *självvillit*, Madeline«, brukade hennes »chef« ofta säga. (Det var något nedlåtande över hennes ton. Som om hon gav en komplimang om en fasters söta blus på en familjetillställning.)

Madeline arbetade tre dagar i veckan på eventavdelningen på Pirriwee Pacific Hotel. Hon älskade det! Nåja. Hon gillade det. Som ansvarig projektledare hade hon hand om företags-evenemang, som frukostmöten och produktlanseringar och dessutom de mindre bröllopen på vardagar. Sådana var oftast folks andra giftermål, vilket var mycket trevligare och mer avslappnat än människors första giftermål. Eventdirektören, hennes generation Z-chef (ett år yngre än Abigail och som hon därför i hemlighet kallade för Barnungen), hade hand om de mer glamorösa tillställningarna. Madeline hade ingenting emot att ha någon så ung som chef. Över huvud taget inte! Det var helt i sin ordning! Barnungen var en rar, intelligent ung kvinna, men ibland kunde det ändå hända att Madeline kände hur det hettade i kinderna av förödmjukelse, när Barnungen till exempel dubbelkollade Madelines arbete. Hon fick lov att påminna sig själv om att det ju var det här hon ville ha: ett deltidsjobb som var stimulerande men inte alltuppslukande. Hon hade inte haft ett normalt nio-till-fem-jobb sedan innan Abigail föddes. Hon hade alltid *tricksat* sig fram. Hon gillade att tänka på det så. Det fick det att kännas som ett tufft och kaxigt livsval. Hennes älsklingsjobb hade varit när hon jobbade på den lokala teatern, men den hade lagts ner, förstås. Allting som var bra lades ner så småningom.

Hon varken ville ha eller behövde Barnungens jobb. Ibland såg hon mammor i tv-dramaserier som på allvar pratade om att de behövde ha »mer« i sitt liv och hon brukade tänka: Skojar du? Mindre! Jag behöver mindre! Snälla ge mig mindre.

Hon makade sig försiktigt upp till sittande i sängen, stoppade en kudde bakom ryggen mot sänggaveln, redo för att

ta emot frukost på sängen av Ed och Chloe. Hon slätade till håret.

Medan hon väntade masserade hon sig med två fingrar i armhålan, så som hon blivit rekommenderad av fysioterapeuten, som sagt att hans mamma var noga med att utföra en sådan massage och därmed höll smärtan under kontroll. Så duktigt av henne, då!

Mobilen plingade med fler gratulationer och hon vände på den i knäet så att hon kunde se namnen. Hon skulle läsa meddelandena senare.

Nathan. Hennes näsborrar vidgades inte vid åsynen av exmannens namn. Hon var så mogen nu när hon fyllt femtio.

Perfekte pojkvännen. Det var under det namnet hon hade sparat numret till Abigails pojkvän i sin mobil. Näsborrarna vidgades bara en aning. Lite insmickrande att messa en gratulation till sin flickväs mamma innan flickvännen ens själv hade hunnit göra det! Hon kunde inte erkänna för någon att hon tvivlade på killen eftersom han var så uppskattad av alla. Det skulle vara som att säga att hon inte gillade Blue Blues. (Självklart *älskade* hon Blue Blues och kunde ibland föreställa sig hur hon skulle kasta sig framför en bulldozer för att rädda stället från att rivas.) (Det fanns inte några exploateringsplaner för området. Hon tyckte bara om att visualisera potentiella konfliktsituationer.)

Abigail och Perfekte pojkvännen var båda två tjugofem, med dubbla examina, välbetalda jobb på företag, tryggad ekonomi och den saliga självmedvetenheten som vore de nyblivna Oscarsvinnare. De hade flyttat ihop efter bara tre månader och det fanns inget att oroa sig för, över huvud taget ingenting, det var äkta kärlek. Hon måste sluta titta på brottsdokumentärer. Naturligtvis skulle hon aldrig sluta titta på sådana, hon var alldeles för förtjust i dem, men de förvrängde hennes syn på världen. Varenda snygg, charmig man kunde ju inte vara en blivande mördare.

Fler meddelanden:

Den kära Jane.

Den kära Celeste.

Hennes gym. Hennes dermatolog. Abigail. *Ja, det var på tiden, min söta lilla dotter.* Barnungen. En uppmaning om att betygsätta och recensera sin upplevelse av att förnya sjukförsäkringen nyligen. Ingenting från hennes mamma ännu, vilket var märkligt: en släng av oro. Hon skulle hitta någon ursäkt att ringa henne om det inte dök upp ett meddelande snart. Bonnie. Renata. *Det är inte hallux valgus, Renata.* Hennes sms hade en bifogad märklig och aningen elak gif, som gav en aggressiv, snarare än humoristisk känsla. Stackars Renata ansträngde sig lite för mycket ibland när det handlade om deras vänskap, som om hon inte kunde fatta att hon hade fått bli Madelines vän. *Precis, Renata. Fortsätt att vara tacksam, du.* Melody.

Hon hejdade sig och rynkade pannan. *Vem fan är Melody?* Åh, ja just det. Den där kvinnan som gick med i beach bootcamp-gruppen i förra veckan. Nyinflyttad, jobbade som historielärare på deras high school. Chloe skulle förmodligen läsa historia för henne. Hon måste ha hört Madeline tala om sin förestående femtioårsdag, noterat datumet och letat upp henne i träningsgruppens Whatsapp-grupp. Omtänksamt! Hon försökte komma in i gänget, ville låta Madeline veta: *jag vill gärna bli vän med er.* Madeline skulle ha gjort precis samma sak om hon hade flyttat till ett nytt ställe. Hon tänkte ställa sig positiv till Melodys vänansökan.

Hon kunde höra Ed och Chloe komma genom korridoren. Skramlet av bestick på en tallrik. Det luktade pannkakor och hon kände sig plötsligt vrålhungrig. Hon skulle äta allihop. Spanx-underkläder hade tillkommit av en anledning. De sjöng »Happy Birthday« i otakt. Chloe skrattade och sa: »Vi börjar om.« Hon var på gott humör. Att hennes yngsta dotter var på gott humör kunde rädda vilken dålig dag som

helst. Madeline log. Hon skulle precis rätta till axelbandet
på nattlinnet när hon hejdade sina fingertoppar.

Vad

i

helvete

är

det

där?